

[Aksel Larsen.]

Jeg giver ikke meget for den begrundelse, der er givet af den højtærede finansminister i hans fremsættelsestale, hvor han oven i i købet tillader sig at sige noget om, at det er, fordi cigaretter er så skadelige, at vi må have cigaretprisen sat i vejret — det anvendes i alt fald som et biargument. Det er fuldkommen rigtigt, som det er sagt, at når han regner med et uændret forbrug som betingelse for, at man kan få de 260 mill. kr. ind i statskassen, så regner han ikke med, at der skal blive røget færre cigaretter. I øvrigt tror jeg nok, at man skulle vænne sig til at holde sundhedsmæssige og moralske argumenter ude fra skattelovgivningen, for de har ikke noget med skattelovgivningen at gøre. Det kunne være fristende at spørge, hvorfor ministeren ikke også har sagt, at der drikkes for meget øl, at det er skadeligt for befolkningens sundhed, og at ølprisen derfor må forhøjes. Så vidt går han dog ikke. Han går heller ikke så vidt, at han hævder, at der er for megen benzin i gaderne, derfor må vi forhøje benzinpriserne, for så kan det være, der bliver kørt lidt mindre i bil. Jeg ved, at selvfølgelig har befolkningen en teoretisk mulighed for at ryge mindre og drikke mindre øl. Det erkendes. Men jeg er altså ikke sikker på, at lastbilerne skulle kunne køre færre kilometer, selv om man gerne ville lade være med at give flere penge ud til benzin, for vi skal have klaret transporten, og det vil sige, at fordyrelsen af transporten aflejrer sig i form af fordyrelse på en hel række varer.

Det er tydeligt, at vi vil afvise det, der her er kommet fra regeringen, og vi vil tillade os at erindre regeringen om, at vi gennem de sidste år har fremsat en række forslag, tanker og ideer om en helt anden økonomisk og skattemæssig politik. Vi har som alternativ til omsforliget foreslået, at der skulle oprettes en boligfond, hvorved man flyttede en væsentlig del af forbruget over på boligbyggeriet. Men regeringen var ikke hjemme; den havde ingen sympati for noget sådant. Det fik jeg ekstra bekræftet, da vi forleden havde vort konkrete lovforslag om oprettelse af en boligfond til behandling. Vi har foreslået indførelse f. eks. af en reklameskat, som dels kunne give staten nogle flere penge, dels kunne be-

grænse forbruget, så sandt som en væsentlig del af denne reklame kun tjener til at bilde befolkningen ind, at den har et behov, som den ikke var opmærksom på, før den blev udsat for denne samvittighedsløse reklame. Men regeringen var ikke hjemme. Vi har talt for en virkelig regulær kapitalvindingskat, sådan at de arbejdsfri indtægter blev beskattet i samme forhold som arbejdsindtægter, men regeringen har ikke vist nogen sympati for ideen, i hvert fald har den ikke villet gå ind i en forhandling herom. Vi har forlangt en effektiv priskontrol, og vi har jo fået nogen priskontrol, men den er ikke effektiv nok, og når det ligger sådan, må vi melde hus forbi.

Det er ikke vor skyld, hvis regeringen er kommet i en vanskelig situation; den har ikke under nogen omstændigheder villet gøre det rigtige, og så kan den ikke forlange, at vi nu skal hjælpe den med at gøre det forkerte.

Det er ganske vist blevet antydet fra venstres og de konservatives side, at man kunne tænke sig at slutte et forlig med regeringen, vel at mærke hvis regeringen ville gå ind på de betingelser, de to partier stiller. Og det, man vil have dér, er flere forbrugsskatter og færre direkte skatter, ja, man ville vel i grunden helst have hele beskatningen lagt over på forbruget, og jeg kender argumentationen for dette. Når beskatningen ligger på forbruget, kommer folk til at betale skat i forhold til det, de bruger; og det, de altså ikke bruger, men sparer op, kan jo gå til investeringer, og så vil samfundet klare sig meget bedre. Det kan naturligvis se såre smukt ud, men det, der er sandheden, er imidlertid, at en væsentlig del af befolkningen — jeg vil tro det store flertal af befolkningen — har sådanne indkomstforhold, at man er tvunget til at bruge hele sin indkomst løbende, efterhånden som man får indkomsten, og denne del af befolkningen vil, når hovedvægten lægges på forbrugsskatter — eller der måske kun skal være forbrugsskatter — komme til at betale skat af 100 pct. af sin indkomst, mens den del af befolkningen, som har sådanne indkomster, at den kan tillade sig at spare større eller mindre summer op, altså vil slippe forholdsmæssigt billigere i skat. Det har intet med social